

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Abban a pillanatban

Akkor majd emlékezni fogok rád,
 ahogyan egymás mellett a kertben,
 a közös séták a kuncogó fák között,
 amikor szóltunk: ez a farkas, az hangya,
 ez cinege, amaz elefánt.

Emlékezni fogok,
 abban a pillanatban is,
 én, a milliomodik generációs
 senki isten-ember,
 azonnal tudni fogom
 hol hagytuk félbe munkánkat,

amikor átvettem attól a másiktól
 a végzetes örökséget, ott szakadt,
 ott szakadt izom és csont,
 a vasszeg-mérgezte vér,
 mégis a mi vérünket javítja fel
 a folytonos átömlesztés
 mielőtt újra indulnánk
 szokásos kerti sétánkra.

Valahol itt

kellene elvágni
 levágni egycsapásra
 röptéző szívem
 sziklának vágódó
 csattanásában
 mint hentes
 a karajt

kettészelni
 torlaszolni útját
 mindenünnen
 a menekülő emlékek
 visszalőtt nyilaitól

mert igen szégyenleném
 ha meglelnétek
 lakott területre szóródott
 roncsai közt
 fekete dobozát